

— Азъ не съмъ дѣте, отговори Святославъ, а старость-та не мя ꙗко още истудила. Азъ не неволѣ ни чинѣ душѣ, и мож-тѣ кой не може изневоли.

— Ты си още младъ за да користи старость-тѣ че ꙗко студена; ты още нищо не си видѣлъ, освѣтъ бой. Послушай свѣтъ майчинъ: прѣдай ся Богу, и той ще тя упази отъ дяволскы съблазны.

Азъ съмъ ся прѣдалъ на бащинъ ми Богъ, и той има волѣ да мя напусти, или да мя пазивъ живот-атъ ми.

— Сынко, рече Ольга прѣзъ слъзи, не прѣнасяй прѣстол-атъ си на Дунавъ. Тамъ ще погубятъ душѣ-тѣ ти. Ты отиде да ся бинешъ съ Българы-тѣ заради Гръци-тѣ. Врагове-тѣ на Гръци-тѣ бѣхѣ и твои врагове. Кой прѣбърна тѣхѣ враждѣ въ приѣтелство, а мир-атъ въ размирицѣ?

— Измама отъ ꙗко-тѣ странѣ, и правдина отъ другѣ-тѣ, отговори Святославъ.

— Сынко, сынко, знаѣ азъ сичко, знаѣ съ какъвъ вѣтъръ тинѣ злосторници Българе надухѣ платна-та на твой-атъ корабъ, знаѣ съ какво злато тѣ ты залѣгахѣ и съ какъкъ платѣ